

**საქართველოს უზენაესი სასამართლო
განჩინება
საქართველოს სახელით**

საქმე №330210016001422695

საქმე №ას-1580-2018

წელი

№ას-1580-2018 ფ-----ე

13 დეკემბერი, 2018

ქ. თბილისი

**სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:**

**ზურაბ ძლიერიშვილი (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ბესარიონ ალავიძე, ეკატერინე გასიტაშვილი**

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი/მოწინააღმდეგე მხარე – შპს „ჯ-----ი“ (მოსარჩელე)

**კასატორი/მოწინააღმდეგე მხარე – ი---- ფ-----ე, ი---- ფ-----ე, დ----- ბ--
-----ი, მ----- ბ-----ე, თ----- გ-----ი (მოპასუხე)**

**გასაჩივრებული განჩინება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 31 ივლისის განჩინება**

კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული განჩინების ნაწილობრივ გაუქმება

დავის საგანი – უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვა

ა ლ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

სასარჩელო მოთხოვნა:

1. შპს „ჯ-----იმ“ (შემდგომ – მოსარჩელე) სარჩელი აღძრა სასამართლოში ი---- ფ-----ის, ი---- ფ-----ის, დ----- ბ-----ის, მ----- ბ-----ის, თ----- გ-----ის (შემდგომ – კასატორი მოპასუხეები), ზ----- კ-----ის, ი--- გ-----ას, მ----- ს-----ისა და ი---- ტ-----იას მიმართ უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვისა და გამოთავისუფლებულ მდგომარეობაში მესაკუთრისათვის გადაცემის, ასევე, გადაწყვეტილების დაუყოვნებლივ აღსასრულებლად მიქცევის შესახებ.

სარჩელის საფუძვლები:

2. მოსარჩელის განმარტებით, სადავო უძრავი ქონება, მოსარჩელემ შეიძინა ქ.თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქონების მართვის სააგენტოს მიერ ჩატარებულ აუქციონზე. მის საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებაში შეჭრილები არიან მოპასუხეები და ნებაყოფლობით ფართს არ ათავისუფლებენ.

მოპასუხის პოზიცია:

3. მოპასუხეებმა სარჩელი არ ცნეს და მოითხოვეს მის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმას.

მესამე პირის პოზიცია:

4. საქმეში დამოუკიდებელი სასარჩელო მოთხოვნის გარეშე მესამე პირად ჩაება საქართველოს თავდაცვის სამინისტრო.

5. მესამე პირის განმარტებით, მოპასუხეები არიან თავდაცვის სამინისტროს თანამშრომლები. თავდაპირველად შენობა იმყოფებოდა სამინისტროს ბალანსზე, მაგრამ ამჟამად იგი წარმოადგენს მოსარჩელის საკუთრებას.

პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

6. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის ოქტომბრის გადაწყვეტილებით სარჩელი დაკმაყოფილდა, მოპასუხეების უკანონო მფლობელობიდან გამოთხოვილ იქნა სადავო 5897 კვ.მ მიწის ნაკვეთი და მასზე განთავსებული №1 შენობა-ნაგებობა და გამოთავისუფლებულ მდგომარეობაში გადაეცა უძრავი ნივთის მესაკუთრეს, გადაწყვეტილების დაუყოვნებლივ აღსასრულებლად გადაცემაზე მოსარჩელეს ეთქვას უარი, რაც ნაწილობრივ ორივე მხარემ გაასაჩივრა სააპელაციო წესით.

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი და ფაქტობრივ-სამართლებრივი დასაბუთება:

7. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 31 ივლისის განჩინებით არცერთი სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება დარჩა უცვლელად შემდეგ გარემოებათა გამო:

8. საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის (შემდგომ – სსკ) 170-ე მუხლის პირველი ნაწილისა და 172-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ ვინდიკაციური სარჩელის აღძვრისას უნდა არსებობდეს შემდეგი წინაპირობები: მოსარჩელე უნდა იყოს ნივთის მესაკუთრე; მოპასუხე უნდა ფლობდეს მოსარჩელის კუთვნილ ნივთს და მას არ უნდა გააჩნდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება.

9. გასაჩივრებული გადაწყვეტილებით დადგენილია და სააპელაციო საჩივრით სადავოდ არ გამხდარა შემდეგი ფაქტობრივი გარემოებები:

10. საჯარო რეესტრის ამონაწერის შესაბამისად, სადავო უძრავი ნივთის მესაკუთრეს წარმოადგენს მოსარჩელე და საჯარო რეესტრში უძრავი ქონება რეგისტრირებულია მის სახელზე.

11. საკუთრების უფლების რეგისტრაციის საფუძველია ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქონების მართვის სააგენტოს მიერ პირობების გარეშე გამოცხადებული აუქციონის 2015 წლის 4 სექტემბრის №ე-280-23-15922 ხელშეკრულება, რომელიც გაფორმდა აუქციონში გამარჯვებულ კომპანიასთან – მოსარჩელესთან 5897 კვ.მ მიწის ნაკვეთსა და მასზე განთავსებულ №1 შენობა-ნაგებობაზე.

12. საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის ჯარების ლოგისტიკური უზრუნველყოფის სარდლის 2017 წლის 9 და 30 ივნისის წერილებით დადგენილია, რომ სადავო უძრავი ქონების ძირითადი ნაწილი წარმოადგენს საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს ბალანსზე რიცხული №171 და №176 სამხედრო ქალაქების ტერიტორიას, რომლის ნაწილი საჯარო რეესტრის მონაცემებით, გასხვისებულია.

13. სადავო 5987 კვ.მ მიწის ნაკვეთი რუსეთის ფედერაციის ჯარების ამიერკავკასიის დაჯგუფების საბინაო-საექსპლუატაციო ნაწილმა 1993 წლის 14 აპრილის მიღება-ჩაბარების აქტით გადაეცა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს, რომელიც შემდგომში განკარგვის მიზნით, გადაეცა საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს. მიმდინარე პერიოდისათვის სადავო უძრავი ქონება არის თავდაცვის სამინისტროს ბალანსზე რიცხული №176 სამხედრო ქალაქის ტერიტორიის ნაწილი, მასზე მდებარე გ.გ.№1 ადმინისტრაციული შენობის მესაკუთრე საჯარო რეესტრის მონაცემებით არის მოსარჩელე.

14. საქართველოს თავდაცვის მინისტრის 2010 წლის 13 სექტემბრის №589 ბრძანების თანახმად, თავდაცვის სამინისტროს ბალანსზე მყოფი ყველა ბინა

გამოცხადებულია მხოლოდ სამსახურებრივი სარგებლობისთვის გამოსაყენებლად.

15. სააპელაციო პალატამ გაიზიარა გასაჩივრებული გადაწყვეტილებით დადგენილი გარემოება, რომ მოპასუხეებს არ აქვთ სადავო ნივთის ფლობის სამართლებრივი საფუძველი.

16. სააპელაციო პალატამ ყურადღება გაამახვილა მტკიცების ტვირთის მხარეთა შორის განაწილების წესზე და აღნიშნა, რომ საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის (შემდეგომ – სსსკ) მე-4 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სამართალწარმოება მიმდინარეობს შეჯიბრებითობის საფუძველზე. მხარეები სარგებლობენ თანაბარი უფლებებითა და შესაძლებლობებით, დაასაბუთონ თავიანთი მოთხოვნები, უარყონ ან გააქარწყლონ მეორე მხარის მიერ წამოყენებული მოთხოვნები, მოსაზრებები თუ მტკიცებულებები. მხარეები თვითონვე განსაზღვრავენ, თუ რომელი ფაქტები უნდა დაედოს საფუძველად მათ მოთხოვნებს ან რომელი მტკიცებულებებით უნდა იქნეს დადასტურებული ეს ფაქტები. იმავე კოდექსის 102-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზეც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს, ხოლო ამავე კოდექსის 103-ე მუხლის პირველი ნაწილის მიხედვით, მტკიცებულებებს სასამართლოს წარუდგენენ მხარეები.

17. მოხმობილი ნორმების ანალიზის საფუძველზე სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ სადავო უფლების კანონიერება უნდა დამტკიცდეს. დარღვეული უფლების დაცვა მხარეს კონკრეტულ ფაქტებზე დაყრდნობით შეუძლია და ამ ფაქტების მითითება მისივე მოვალეობაა. ფაქტების დამტკიცების ტვირთი ფაქტების მიმთითებელ მხარეებს ეკისრებათ. გამონაკლისს წარმოადგენს მატერიალური სამართლით გათვალისწინებული შემთხვევა, როდესაც ფაქტების დამტკიცების ტვირთი ამა თუ იმ ნორმით განსხვავებულადაა მოწესრიგებული. მტკიცების ტვირთის მხარეთა შორის სწორად გადანაწილებას არა მარტო საპროცესო-სამართლებრივი, არამედ არსებითი მატერიალურ-სამართლებრივი მნიშვნელობაც გააჩნია, ვინაიდან მხარის მიერ ამ მოვალეობის შეუსრულებლობას ან არაჯეროვნად განხორციელებას შედეგად მოჰყვება ამავე მხარისათვის უარყოფითი, არახელსაყრელი შედეგი.

18. ვინდიკაციურ სარჩელებზე მტკიცების ტვირთი მხარეებს შორის შემდეგნაირად უნდა გადანაწილდეს: მოსარჩელე მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებები, რომ ის წარმოადგენს იმ ნივთის მესაკუთრეს, რომლის გამოთხოვასაც ითხოვს მოპასუხის უკანონო მფლობელობიდან და რომ ეს ნივთი იმყოფება მოპასუხის მფლობელობაში. მოპასუხის მტკიცების ტვირთს კი წარმოადგენს მის მიერ სადავო ნივთის ფლობის მართლზომიერების დადასტურება.

19. სააპელაციო პალატამ მიუთითა, რომ სადავო ქონება მოსარჩელის სახელზეა აღრიცხული, სსკ-ის 312-ე მუხლის თანახმად, საჯარო რეესტრის ამონაწერის მიმართ მოქმედებს უტყუარობისა და სისრულის პრეზუმფცია, ე.ი. რეესტრის ჩანაწერები ითვლება სწორად, ვიდრე არ დამტკიცდება მათი

უზუსტობა. უდავოა, რომ მოპასუხე წარმოადგენს სადავო უძრავი ნივთის მფლობელს.

20. სააპელაციო საჩივარი შეიცავს მითითებას უძრავი ქონების მესაკუთრის მიერ განხორციელებულ არამართლზომიერ ქმედებებზე საკუთრების უფლების მოპოვებისას. აპელანტები (მოპასუხეები) მიუთითებენ, რომ მოსარჩელემ უკანონოდ მოიპოვა საკუთრება სადავო უძრავ ნივთზე, თუმცა საქმის მასალებით დგინდება და სადავო არ არის ის ფაქტი, რომ სადავო უძრავ ნივთზე საკუთრება წარმოშობილია შესაბამისი სამართლებრივი საფუძვლით, რომელიც დღესაც ძალაშია, არ გაუქმებულა და საჯარო რეესტრის მონაცემებით უძრავი ნივთი კვლავ მოსარჩელის სახელზე ირიცხება. საქმეში წარმოდგენილი არ არის რაიმე მტკიცებულება, რაც სადავო ნივთის მოპასუხეთა მიერ ფლობის უფლებაზე მიუთითებდა. მოპასუხეებმა სასამართლოს ვერ წარუდგინეს მათი მხრიდან უძრავი ქონების ფლობის მართლზომიერების დამადასტურებელი რაიმე მტკიცებულება. შესაბამისად, ისინი უკანონოდ ფლობენ უძრავ ქონებას, რადგან მხარეთა შორის არ არსებობს რაიმე სახელშეკრულებო ურთიერთობა, რითაც მესაკუთრე მოპასუხესთან (აპელანტთან) მიმართებით შეიძლება შეზღუდულიყო. ამასთან, არ არსებობს არც კანონისმიერი საფუძველი რაიმე შეზღუდვისათვის, შესაბამისად, მოსარჩელე უფლებამოსილია, სრულყოფილად განახორციელოს მის საკუთრებაში არსებულ უძრავ ქონებაზე კანონით გარანტირებული უფლებები და გამოითხოვოს ნივთი მოპასუხეთა უკანონო მფლობელობიდან.

21. რაც შეეხება აპელანტების მითითებას მათ მიერ გაწეულ სარემონტო და აღდგენით ხარჯებზე, სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ უძრავი ნივთის გაუმჯობესებისთვის გაწეული ხარჯების მოთხოვნის უფლება, ასეთის დადასტურების შემთხვევაშიც, მოპასუხეებს უძრავი ნივთის მართლზომიერ მფლობელებად ვერ აქცევს. ამასთან, წინამდებარე დავაში სასამართლო მსჯელობის საგანს წამოადგენს მხოლოდ უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვის საკითხი და წინამდებარე დავაში სასამართლოს არ უმსჯელია ნივთის გაუმჯობესებისათვის გაწეული ხარჯების ანაზღაურების საფუძვლიანობაზე.

22. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ მოსარჩელე უფლებამოსილია, განახორციელოს სსკ-ის 172-ე მუხლით გათვალისწინებული უფლების რეალიზება. გასაჩივრებული გადაწყვეტილებით მართებულად დაკმაყოფილდა მესაკუთრის სარჩელი.

23. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 53-ე მუხლის პირველი ნაწილი განსაზღვრავს მხარის მიერ წარმომადგენლის დახმარებისათვის გაწეული ხარჯების იმ ოდენობის მაქსიმუმს, რომელიც შეიძლება დაეკისროს მეორე მხარეს. ამ მაქსიმუმის ფარგლებში სასამართლოს შეუძლია, თავისი შეხედულებით, გონივრულ ფარგლებში განსაზღვროს წარმომადგენლის დახმარებისათვის გაწეული ხარჯების ოდენობა, რომელიც მეორე მხარეს უნდა დაეკისროს. ასეთი წესი ქმნის წარმომადგენლის დახმარებისათვის გაწეული ხარჯების ოდენობის ხელოვნურად გაზრდის

დაბრკოლებას, რაც იცავს იმ მხარის ინტერესებს, რომელსაც ამ ხარჯის ანაზღაურება უნდა დაეკისროს. წარმომადგენლის დახმარებისათვის გაწეული ხარჯების ოდენობის განსაზღვრისას მხედველობაში უნდა იქნეს მიღებული საქმის მოცულობა, მისი ფაქტობრივ-სამართლებრივი სირთულე ან სხვა ისეთი გარემოებები, რომლებიც განაპირობებს წარმომადგენლის დახმარებისათვის გაწეული ხარჯების ოდენობის გონივრულ ფარგლებს.

24. განსახილველ შემთხვევაში გასაჩივრებული გადაწყვეტილებით მოპასუხეებს მოსარჩელის სასარგებლოდ დაეკისრათ იურიდიული მომსახურების ხარჯის ნაწილი 160 ლარის ოდენობით. მოსარჩელის მიერ გადაწყვეტილება გასაჩივრებულია სწორედ ზემოაღნიშნულ ნაწილში იმ საფუძვლით, რომ უძრავი ქონების ღირებულება შეადგენს არა 4000 ლარს, არამედ 454 736 ლარს და ამდენად, მოსარჩელის მიერ მოთხოვნილი იურიდიული მომსახურების თანხა – 12 000 არ აღემატება საპროცესო კანონმდებლობით გათვალისწინებულ ზღვრულ ოდენობას.

25. სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ დავის საგნის ფასის განსაზღვრის წესს ადგენს სსსკ-ის 41-ე მუხლი. აღნიშნული მუხლის პირველი ნაწილის „კ“ ქვეპუნქტით, დავის საგნის ფასი განისაზღვრება 4 000 ლარით, თუ ქონებრივ-სამართლებრივ დავაში (საკუთრების ხელყოფა ან სხვაგვარი ხელშეშლა, სამეზობლო დავა და სხვა) შეუძლებელია დავის საგნის ფასის განსაზღვრა. პალატას მიაჩნია, რომ წინამდებარე შემთხვევაში, როდესაც სარჩელით მოთხოვნილია უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვა, დავის საგნის ღირებულება უნდა განისაზღვროს სწორედ აღნიშნული ნორმის შესაბამისად. რაც შეეხება სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 41-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტს, იგი ადგენს ნივთის (ქონების) გადაცემის ან მიწოდების შესახებ სარჩელის არსებობისას ამ ნივთის (ქონების) საბაზრო ღირებულებით დავის საგნის განსაზღვრის წესს, რაც განსახილველ შემთხვევაში სარჩელის საგანს არ წარმოადგენს.

26. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სააპელაციო პალატამ მიიჩნია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ მართებულად დააკისრა მოპასუხეს 160 ლარის ოდენობით იურიდიული მომსახურების ხარჯის ნაწილის გადახდა.

კასატორების მოთხოვნები და საფუძვლები:

27. სააპელაციო სასამართლოს განჩინებაზე მოსარჩელემ შეიტანა საკასაციო საჩივარი, მოითხოვა მისი ნაწილობრივ გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით მოპასუხისათვის მოსარჩელის სასარგებლოდ 12 000 ლარის ოდენობით გაწეული იურიდიული მომსახურების ხარჯის დაკისრება შემდეგი საფუძვლებით:

28. კასატორმა მოსარჩელემ მიიჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლომ არასწორად დაადგინა დავის საგნის ღირებულება, როდესაც მისი მოცულობა 4000 ლარით განსაზღვრა. საქმეში არსებული წერილობითი მტკიცებულებებით, მათ შორის, აუქციონზე მოსარჩელის გამარჯვების

დამადასტურებელი დოკუმენტით დგინდება, რომ დავის საგნის ღირებულება შეადგენს 454 736 ლარს, რისი 4%-ია 18 189,44 ლარი. ამდენად, მოსარჩელის მიერ მოთხოვნილი იურიდიული მომსახურებისათვის გაწეული თანხა (12 000 ლარი) საპროცესო კანონმდებლობით გათვალისწინებულ ზღვრულ ოდენობას არ აღემატება.

29. საკასაციო საჩივრით სასამართლოს მიმართეს კასატორმა მოპასუხეებმაც, მოითხოვეს გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა შემდეგი დასაბუთებით:

30. კასატორ მოპასუხეთა განმარტებით, მოსარჩელეს საკუთრება წარმოეშვა უფლებრივი ნაკლის მქონე ნივთზე, რაც მისი მხრიდან ამ ნაკლის თემნის ვალდებულებაზე მიუთითებს. სსკ-ის 312-ე მუხლის თანახმად, იმ პირის სასარგებლოდ, რომელიც გარიგების საფუძველზე სხვა პირისაგან იძენს რომელიმე უფლებას და ეს უფლება გამსხვისებლის სახელზე იყო რეესტრში რეგისტრირებული, რეესტრის ჩანაწერი ითვლება სწორად, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა ამ ჩანაწერის საწინააღმდეგოდ შეტანილია საჩივარი, ან შემძენმა იცოდა, რომ ჩანაწერი უზუსტოა. კონკრეტულ შემთხვევაში დადასტურებულია ის გარემოება, რომ მოსარჩელემ იცოდა სამხედრო მოსამსახურეთა ცხოვრების ფაქტი მითითებულ შენობაში, კონკრეტული უძრავი ქონების დანიშნულება და მას შეგნებულად აქვს წარდგენილი განაცხადი უძრავ ქონებაზე, რათა მოეხერხებინა აუქციონის წესით მასზე საკუთრების უფლების მოპოვება. აღნიშნული დადასტურებულია საპატრულო პოლიციის ოქმებით.

31. კასატორთა მოსაზრებით, სააპელაციო სასამართლომ უგულებელყო და არ გაითვალისწინა ის გარემოებები და მტკიცებულებები, რითაც დასტურდება, რომ მოპასუხეები მიმართავდნენ სხვადასხვა უწყებებს აღნიშნული ფაქტის შესწავლისა და კანონიერი ზომების მიღების თხოვნით.

32. სააპელაციო სასამართლომ არ შეაფასა და არ იმსჯელა მოპასუხეთა კანონით დაცულ უფლებაზეც, მათ სტატუსზე, არ გაიზიარა საქართველოს წინაშე მოპასუხეთა ღვაწლი. არ გაამახვილა ყურადღება სამხედრო დანიშნულების ქონების გასხვისების, სტატუსის მოხსნის ვალდებულების იმპერატიულ მოთხოვნაზე და მიიღო გადაწყვეტილება, რომლის საფუძველზე მოპასუხეთა კანონით დაცული უფლებები იგნორირებულია. საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით დადასტურებულია ზემოაღნიშნული მოპასუხეთა პრეტენზიები და გადაწყვეტილების უსწორობა, რასაც მოპასუხეთა უფლებები ეწირება. მოქმედი სამხედრო მოსამსახურეები, ომის ვეტერანები ოჯახებთან ერთად აღნიშნული გადაწყვეტილებით ფაქტიურად ღია ცის ქვეშ რჩებიან, რაც დაუშვებელია.

33. კასატორებმა მიიჩნიეს, რომ სამხედრო სამსახურებრივი დანიშნულების სტატუსის მქონე უძრავ ქონებაზე მსჯელობისას სააპელაციო პალატას, სსკ-ის 172-ე მუხლის გარდა, უნდა მოეხმო სხვა ნორმებიც, რადგან

კონკრეტულ შემთხვევაში საქმე შეეხება სამხედრო სფეროს. სასამართლომ მიუთითა, რომ მოპასუხეები ომის ვეტერანები, მოქმედი სამხედრო მოსამსახურეები არიან და არცერთ მათგანს საკუთრების უფლებით არანაირი საცხოვრებელი არ გააჩნიათ. მოპასუხეები შესახლდნენ სადავო ადმინისტრაციულ შენობაში, საკუთარი სახსრებით გაარემონტეს და საცხოვრებლად ვარგის მდგომარეობაში მოიყვანეს შენობა, რაზეც სარემონტო მასალების შეძენისა და ხელოსნებისათვის გადახდილი თანხის დამადასტურებელი დოკუმენტები არ გააჩნიათ, მაგრამ ყველა მათგანი ერთმნიშვნელოვნად ადასტურებს რემონტის ჩატარების ფაქტს, რაც სააპელაციო სასამართლომ მხედველობაში არ მიიღო. საქმეში წარმოდგენილი მტკიცებულებებით ცალსახად დადასტურებულია ის გარემოებაც, რომ მოსარჩელეს ამჟამინდელ საკუთრებაში აღრიცხული უძრავი ქონება სამხედრო დანიშნულებისაა და, საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის ჯარების ლოგისტიკური უზრუნველყოფის სარდლის წერილის თანახმად, საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს ბალანსზე რიცხული სამხედრო ქალაქი №171 და №176-ის ტერიტორიის ნაწილია.

34. სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ საქართველოს თავდაცვის სამინისტრომ გადასცა კონკრეტული ქონება საქართველოს ეკონომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს, მაგრამ არ გაიზიარა საქართველოს თავდაცვის მინისტრის 2010 წლის 13 სექტემბრის №589 ბრძანების იმპერატიული მოთხოვნა, რომ თავდაცვის სამინისტროს ბალანსზე მყოფი ყველა ბინა გამოცხადებულია მხოლოდ სამსახურებრივი სარგებლობისათვის გამოსაყენებლად და დაწესებულ აკრძალვას – სამხედრო დანიშნულების სტატუსს შესაბამისი შეფასება არ მისცა.

35. კასატორებმა მიიჩნიეს, რომ სააპელაციო სასამართლოს არ უმსჯელია მოპასუხეთა უფლებებზე, ინტერესებზე და ყურადღება გაამახვილა მხოლოდ მოსარჩელის ინტერესებისა და უფლებების დაცვაზე. სააპელაციო პალატას არ უმსჯელია არც იმაზე, რომ საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს წერილი საქართველოს ეკონომიკის სამინისტროსათვის უძრავი ქონების გადაცემის თაობაზე არ ნიშნავს სამხედრო დანიშნულებისა და ქონებისთვის სამხედრო სტატუსის მოხსნას, რაც კიდევ ერთხელ დასტურდება გადაწყვეტილებაში მითითებული ბრძანებითა და საქმეში არსებული სხვა დოკუმენტალური მტკიცებულებებით. სამხედრო სამსახურებრივი დანიშნულების სტატუსის მოხსნის გარეშე იკრძალება ნებისმიერი ქონების გასხვისება, რაზედაც საერთოდ არ შეფასებულა. სააპელაციო სასამართლომ ასევე არ შეაფასა საქართველოს ეკონომიკის სამინისტროს წერილი და არ გაიზიარა უმნიშვნელოვანესი გარემოება, რომ საქართველოს ეკონომიკის სამინისტროში კონკრეტულ საკითხთან დაკავშირებით არანაირი დოკუმენტი არ იძებნება.

36. კასატორების მითითებით, გასაჩივრებულ განჩინებაში შეცდომითაა დაფიქსირებული ი.გ-----ას წარმომადგენელი. ასევე, არასწორად მითითებულია ზ----- კ-----ი, რადგან წარმომადგენდა მას პროცესზე ზ----- ბ-----ე.

37. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის

2018 წლის 9 ნოემბრის განჩინებით საკასაციო საჩივრები მიღებულ იქნა წარმოებაში, სსსკ-ის 396-ე მუხლით და ამავე კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

38. საკასაციო სასამართლომ, სსსკ-ის 391-ე მუხლის შესაბამისად, შეამოწმა საკასაციო საჩივრების დასაშვებობის საკითხი და თვლის, რომ ისინი დაუშვებლად უნდა იქნეს მიჩნეული შემდეგ გარემოებათა გამო:

39. სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ საჯარო რეესტრის ამონაწერის შესაბამისად, სადავო უძრავი ნივთის მესაკუთრეს წარმოადგენს მოსარჩელე და საჯარო რეესტრში უძრავი ქონება რეგისტრირებულია მის სახელზე.

40. საკუთრების უფლების რეგისტრაციის საფუძველია ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის სსიპ ქონების მართვის სააგენტოს მიერ პირობების გარეშე გამოცხადებული აუქციონის 2015 წლის 4 სექტემბრის №ე-280-23-15922 ხელშეკრულება, რომელიც გაფორმდა აუქციონში გამარჯვებულ კომპანიასთან – მოსარჩელესთან 5897 კვ.მ მიწის ნაკვეთსა და მასზე განთავსებულ №1 შენობა-ნაგებობაზე.

41. საქართველოს შეიარაღებული ძალების გენერალური შტაბის ჯარების ლოგისტიკური უზრუნველყოფის სარდლის 2017 წლის 9 და 30 ივნისის წერილებით დადგენილია, რომ სადავო უძრავი ქონების ძირითადი ნაწილი წარმოადგენს საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს ბალანსზე რიცხული №171 და №176 სამხედრო ქალაქების ტერიტორიას, რომლის ნაწილი საჯარო რეესტრის მონაცემებით, გასხვსებულია.

42. სადავო 5987 კვ.მ მიწის ნაკვეთი რუსეთის ფედერაციის ჯარების ამიერკავკასიის დაჯგუფების საბინაო-საექსპლუატაციო ნაწილმა 1993 წლის 14 აპრილის მიღება-ჩაბარების აქტით გადაეცა საქართველოს თავდაცვის სამინისტროს, რომელიც შემდგომში განკარგვის მიზნით, გადაეცა საქართველოს ეკონომიკური განვითარების სამინისტროს. მიმდინარე პერიოდისათვის სადავო უძრავი ქონება არის თავდაცვის სამინისტროს ბალანსზე რიცხული №176 სამხედრო ქალაქის ტერიტორიის ნაწილი, მასზე მდებარე გ.გ.№1 ადმინისტრაციული შენობის მესაკუთრე საჯარო რეესტრის მონაცემებით არის მოსარჩელე.

43. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო საპროცესო კოდექსი გარკვეულ შეზღუდვებს აწესებს საკასაციო საჩივრის დასაშვებობასთან დაკავშირებით, კერძოდ, 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას

და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე.

44. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრები არ არის დასაშვები სსსკ-ის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოთ მითითებული საფუძვლით.

45. საკასაციო საჩივარში მითითებული პრეტენზიებიდან საკასაციო პალატა ყურადღებას გაამახვილებს მხოლოდ იმ პრეტენზიებზე, რომლებიც მოცემული დავის გადასაწყვეტად სამართლებრივად მნიშვნელოვანია. ამასთან, ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პარაგრაფი ავალდებულებს სასამართლოს, დაასაბუთოს თავისი გადაწყვეტილება, რაც არ უნდა იქნეს გაგებული თითოეულ არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემად.

46. მოცემულ შემთხვევაში დავის საგანს წარმოადგენს მესაკუთრის პრეტენზია არამართლზომიერი მფლობელის უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვის შესახებ.

47. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალში საკუთრების უფლება ფართოდაა განმარტებული და იგი მოიცავს მთელ რიგ ქონებრივ/ფულად უფლებებს, რომელიც საკუთრებიდან გამომდინარეობს. ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ საქმეში RYSOVSKYY v. UKRAINE განმარტა, რომ როდესაც სასწორზე დევს საზოგადოებრივი ინტერესი, განსაკუთრებით, როდესაც საქმე ეხება ადამიანის ფუნდამენტალურ უფლებებს, როგორცაა მაგალითად საკუთრების უფლება, საჯარო ხელისუფლება უნდა მოქმედებდეს კეთილსინდისიერების ფარგლებში, სათანადოდ და, რაც მთავრია, შესაბამისად. (RYSOVSKYY v. UKRAINE, 2012)

48. ადამიანის უფლებათა ევროპულმა სასამართლომ საქმეში – მარქსი ბელგიის წინააღმდეგ განმარტა: „იმის აღიარებით, რომ ყოველ ადამიანს აქვს თავისი საკუთრებით (ქონებით) შეუფერხებელი სარგებლობის უფლება,

მუხლი პირველი არსებითად უზრუნველყოფს საკუთრების უფლებას. ეს არის სრულიად ცხადი წარმოდგენა, რომელსაც ტოვებს სიტყვები „საკუთრება“ და „საკუთრების გამოყენება“. (მარქსი ბელგიის წინააღმდეგ, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება განაცხ. №6833/74, სტრასბურგი, 1979 წლის 13 ივნისი).

49. სხვა საქმეზე ევროპული სასამართლო იმეორებს, რომ „საკუთრების ცნებას დამატებითი №1 ოქმის პირველი მუხლის მიხედვით, დამოუკიდებელი მნიშვნელობა აქვს, რომელიც არ შემოიფარგლება ფიზიკური ნივთების ფლობით და ის დამოუკიდებელია ეროვნულ კანონმდებლობაში არსებული ოფიციალური კლასიფიკაციისგან: „საკუთრების“ ცნება არ შემოიფარგლება „არსებული საკუთრებით“, არამედ ის შეიძლება მოიცავდეს აქტივებს, სარჩელების ჩათვლით, რომლებთან დაკავშირებითაც განმცხადებელს შეუძლია განაცხადოს, რომ მას გააჩნია, საკუთრების უფლებისა ან ქონებრივი ინტერესის ეფექტური გამოყენების გონივრული და „კანონიერი მოლოდინი“ (იხ. იონერილდიზი თურქეთის წინააღმდეგ, დიდი პალატა, №48939/99, § 124, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო 2004-XII და პრინცი ჰანს-ადამ II ლიხტენშტეინი გერმანიის წინააღმდეგ; დიდი პალატა, N42527/98, § 83, ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლო 2001-VIII).

50. საკასაციო სასამართლო აღნიშნავს, რომ სსკ-ის 170-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, მესაკუთრეს შეუძლია, კანონისმიერი ან სხვაგვარი, კერძოდ, სახელშეკრულებო შებოჭვის ფარგლებში თავისუფლად ფლობდეს და სარგებლობდეს ქონებით (ნივთით), არ დაუშვას სხვა პირთა მიერ ამ ქონებით სარგებლობა, განკარგოს იგი, თუკი ამით არ ილახება მეზობლების ან სხვა მესამე პირთა უფლებები, ანდა, თუ ეს მოქმედება არ წარმოადგენს უფლების ბოროტად გამოყენებას.

51. ამავე კოდექსის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილით კი განსაზღვრულია, რომ მესაკუთრეს შეუძლია, მფლობელს მოსთხოვოს ნივთის უკან დაბრუნება, გარდა იმ შემთხვევებისა, როცა მფლობელს ჰქონდა ამ ნივთის ფლობის უფლება.

52. შესაბამისად, არამფლობელი მესაკუთრის მიერ უკანონო მფლობელობიდან ნივთის გამოთხოვის მართლობიერებისთვის უნდა არსებობდეს შემდეგი წინაპირობები: ა) მოსარჩელე უნდა იყოს მესაკუთრე, ბ) მოპასუხე უნდა იყოს ნივთის მფლობელი და გ) მოპასუხეს არ უნდა ჰქონდეს ამ ნივთის ფლობის უფლება.

53. სსკ-ის 168-ე მუხლის თანახმად, მესაკუთრის პრეტენზიის გამო, ნივთის მფლობელობა წყდება, თუ მესაკუთრე მფლობელს წაუყენებს დასაბუთებულ პრეტენზიას. ამდენად, უნდა გამოიკვეთოს სსკ-ის 172-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული სამართლებრივი შედეგის განმაპირობებელი ყველა წინაპირობა, რათა მოსარჩელეს უფლება ჰქონდეს, ნივთის მისთვის გადაცემა მოითხოვოს. (სუს №ას-1082-1039-2016, 2017 წლის 14 თებერვლის განჩინება; №ას-1043-1004-2016, 2016 წლის 12 დეკემბრის განჩინება; № ას-901-867-2016, 2016 წლის 9 დეკემბრის განჩინება; № ას-750-718-2016, 2016 წლის 13

ოქტომბრის განჩინება; №ას- 3-3-2016, 2016 წლის 9 მარტის განჩინება, №ას-1032-952-2017 2017 წლის 17 ოქტომბრის განჩინება, №ას-1375-1295-2017 2017 წლის 22 დეკემბრის განჩინება).

54. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო სამართალწარმოება აგებულია მხარეთა შეჯიბრებითობის პრინციპზე. სსსკ-ის მე-4 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სამართალწარმოება მიმდინარეობს შეჯიბრებითობის საფუძველზე. მხარეები სარგებლობენ თანაბარი უფლებებითა და შესაძლებლობებით, დაასაბუთონ თავიანთი მოთხოვნები, უარყონ ან გააქარწყლონ მეორე მხარის მიერ წამოყენებული მოთხოვნები, მოსაზრებები თუ მტკიცებულებები. მხარეები თვითონვე განსაზღვრავენ, თუ რომელი ფაქტები უნდა დაედოს საფუძვლად მათ მოთხოვნებს ან რომელი მტკიცებულებებით უნდა იქნეს დადასტურებული ეს ფაქტები. ამავე კოდექსის 102-ე მუხლის პირველი და მეორე ნაწილების მიხედვით, თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს. ამ გარემოებათა დამტკიცება შეიძლება თვით მხარეთა (მესამე პირთა) ახსნა-განმარტებით, მოწმეთა ჩვენებით, ფაქტების კონსტატაციის მასალებით, წერილობითი თუ ნივთიერი მტკიცებულებებითა და ექსპერტთა დასკვნებით.

55. დასახელებული ნორმების თანახმად, სამოქალაქო პროცესში მხარეები ვალდებული არიან, სათანადო მტკიცებულებების წარდგენის გზით დაადასტურონ მათი პოზიციის გასამყარებლად მითითებული გარემოებების არსებობა. კანონით გათვალისწინებული შემთხვევების გარდა, რომელიც ადგენს მხარეთა შორის მტკიცების ტვირთის განაწილების სპეციფიკურ წესს, მოსარჩელეს ევალება სასარჩელო განცხადებაში ასახული ფაქტების მტკიცება, ხოლო მოპასუხე მოვალეა, სარჩელისაგან თავდაცვის მიზნით, ქმედითად უარყოს მოსარჩელის არგუმენტები, წარადგინოს იმგვარი მტკიცებულებები, რომლებიც გააქარწყლებს მოსარჩელის მიერ დასახელებულ ფაქტებს. წინააღმდეგ შემთხვევაში მხოლოდ მოპასუხის ზეპირი განმარტება მოსარჩელის პოზიციას ვერ გადაწონის და მხარისათვის არახელსაყრელ მატერიალურ-სამართლებრივ შედეგს გამოიწვევს.

56. მოცემულ შემთხვევაში მოსარჩელემ სრულად განახორციელა მისი მტკიცების ტვირთი და დაადასტურა, რომ სადავო უძრავი ქონების მესაკუთრეა, ხოლო მოპასუხეები მისი ნებართვის გარეშე ფლობენ ფართს. ამდენად, არსებობდა ვინდიკაციური სარჩელის დაკმაყოფილების ყველა წინაპირობა.

57. რაც შეეხებათ კასატორ მოპასუხეებს, მათ პოზიცია დააფუძნეს იმ გარემოებებს, რომ სადავო ფართი სამხედრო დანიშნულებისაა, მოსარჩელისათვის ცნობილი იყო, რომ მოპასუხეები ოჯახებთან ერთად ცხოვრობდნენ, სამხედრო სტატუსის მოხსნის გარეშე სადავო ფართის გასხვისება იყო უკანონო. ამასთან, მოპასუხეებმა ფართში შესახლების შემდეგ ჩაატარეს სარემონტო სამუშაოები, რითაც მნიშვნელოვნად გააუმჯობესეს მისი მდგომარეობა. აღნიშნული ფაქტები სააპელაციო სასამართლომ მხედველობაში არ მიიღო.

58. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ მოცემული სამოქალაქო წარმოება მიმდინარეობს მოსარჩელის ვინდიკაციური სარჩელის საფუძველზე. მოპასუხეებს დამოუკიდებელი სასარჩელო მოთხოვნის ან შეგებებული სარჩელის წარდგენის გზით არ სადავოდ არ გაუხდიათ არც იმ აუქციონის ჩატარებისა და შედეგების კანონიერება, რომელზეც სადავო ფართი მოსარჩელემ შეიძინა, არც მათ მიერ სადავო ფართის გაუმჯობესებაზე გაწეული ხარჯის ანაზღაურება არ მოუთხოვიათ. არსებული დავის ფარგლებში როგორც ქვემდგომ, ისე საკასაციო სასამართლოს მითითებულ საკითხებზე მსჯელობის უფლებამოსილება არ გააჩნიათ.

59. დასაშვებ და დასაბუთებულ საკასაციო პრეტენზიას არ წარმოადგენს მოპასუხე კასატორთა მითითება გასაჩივრებულ განჩინებაში ი.გ-----ას ადა ზ.კ-----ის წარმომადგენლების არასწორად ასახვის თაობაზე. აღნიშნული პირების საკასაციო პრეტენზია წარმოდგენილი არ არის, კასატორ მოპასუხეებს კი მათი სახელით საკასაციო საჩივრის წარდგენის უფლებამოსილების დამადასტურებელი მტკიცებულება საქმისათვის არ დაურთავთ.

60. საკასაციო სასამართლო დასაშვებად ცნობის სამართლებრივ წინაპირობებს დადასტურებულად ვერ მიიჩნევს ვერც მოსარჩელე კასატორის შემთხვევაში.

61. დასაბუთებულია სააპელაციო პალატის მოტივაცია მოსარჩელის მიერ იურიდიული დახმარებისათვის გაწეული ხარჯის ანაზღაურების ნაწილში.

62. სააპელაციო პალატამ დაადგინა, რომ გასაჩივრებული გადაწყვეტილებით მოპასუხეებს მოსარჩელის სასარგებლოდ დაეკისრათ იურიდიული მომსახურების ხარჯის ნაწილის – 160 ლარის გადახდა.

63. დავის საგნის ფასის განსაზღვრისას სააპელაციო პალატამ იხელმძღვანელა სსსკ-ის 41-ე მუხლის პირველი ნაწილის „კ“ ქვეპუნქტით, რომლის თანახმად დავის საგნის ფასი განისაზღვრება 4 000 ლარით, თუ ქონებრივ-სამართლებრივ დავაში (საკუთრების ხელყოფა ან სხვაგვარი ხელშეშლა, სამეზობლო დავა და სხვა) შეუძლებელია დავის საგნის ფასის განსაზღვრა.

64. სააპელაციო პალატამ მართებულად შეაფასა, რომ, სარჩელის მიხედვით, დავის საგანს შეადგენს უკანონო მფლობელობიდან უძრავი ნივთის გამოთხოვა, რისი ღირებულებაც უნდა განისაზღვროს სწორედ ზემოაღნიშნული ნორმის საფუძველზე. რაც შეეხება სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 41-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტს, იგი ადგენს ნივთის (ქონების) გადაცემის ან მიწოდების შესახებ სარჩელის არსებობისას ამ ნივთის (ქონების) საბაზრო ღირებულებით დავის საგნის განსაზღვრის წესს, რაც განსაზღვრულ შემთხვევაში სადავო არ გამხდარა. ამდენად, მოსარჩელისათვის მოპასუხის სასარგებლოდ იურიდიული მომსახურების ხარჯის სახით 160 ლარის დაკისრება კანონიერია.

65. სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი მატერიალური ან/და საპროცესო დარღვევებით, ვერც კასატორებმა მიუთითეს რაიმე ისეთ დარღვევაზე, რომელსაც შეეძლო

არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე, რის გამოც საკასაციო საჩივრებს არა აქვს წარმატების პერსპექტივა.

66. კასატორებმა ვერ დაასაბუთეს, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასთან და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან წინააღმდეგობაში მოდის.

67. ამასთან, საკასაციო საჩივრების განხილვისა და საკასაციო სასამართლოს ახალი გადაწყვეტილების მიღების საჭიროება არ არსებობს არც სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბების აუცილებლობის თვალსაზრისით და არც იმ საფუძველით, რომ საკასაციო სასამართლოს მსგავს საკითხზე ჯერ არ უმსჯელია და გადაწყვეტილება არ მიუღია. შესაბამისად, მოცემულ საქმეზე არ არსებობს ვარაუდი, რომ საკასაციო საჩივრების განხილვის შემთხვევაში მოსალოდნელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს უკვე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება.

68. ამავდროულად, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ განსხვავდება საკასაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი პრაქტიკისაგან.

69. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, დაუშვას წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრები, რის გამოც მათ უარი უნდა ეთქვას განხილვაზე.

70. სსსკ-ის 401-ე მუხლის მეოთხე ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის შემთხვევაში პირს დაუბრუნდება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი. ამდენად, საკასაციო პალატა თვლის, რომ კასატორ მოსარჩელეს უნდა დაუბრუნდეს სახელმწიფო ბაჟის სახით დავით მჭავანაძისა და შპს „ჯ-----ის“ მიერ 2018 წლის 5 ნოემბერს №- საგადახდო დავალებით გადახდილი 600 ლარის 70% – 420 ლარი.

71. კასატორ მოპასუხეებს უნდა დაუბრუნდეს სახელმწიფო ბაჟის სახით ი- --- ფ-----ის მიერ 2018 წლის 2 ნოემბერს №- საგადახდო დავალებით გადახდილი 150 ლარის 70% – 105 ლარი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

დაადგინა:

1. შპს „ჯ-----ისა“ და ი---- ფ-----ის, ი---- ფ-----ის, დ----- ბ----- ის, მ----- ბ-----ისა და თ----- გ-----ის საკასაციო საჩივრები დარჩეს განუხილველად დაუშვებლობის გამო.

2. კასატორ შპს „ჯ-----ის“ (საიდენტიფიკაციო კოდი №-----) სახელმწიფო ბიუჯეტიდან (**ქ.თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 300773150**) დაუბრუნდეს სახელმწიფო ბაჟის სახით დავით მჟავანაძისა და შპს „ჯ-----ის“ მიერ 2018 წლის 5 ნოემბერს №- საგადახდო დავალებით გადახდილი 600 ლარის 70% – 420 ლარი.

3. ი---- ფ-----ეს (პირადი №-----), ი---- ფ-----ეს (პირადი №-----), დ----- ბ-----ს (პირადი №-----), მ----- ბ-----ისა (პირადი №-----) და თ----- გ-----ს (პირადი №-----) სახელმწიფო ბიუჯეტიდან (**ქ.თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 300773150**) დაუბრუნდეთ სახელმწიფო ბაჟის სახით ი---- ფ-----ის მიერ 2018 წლის 2 ნოემბერს №- საგადახდო დავალებით გადახდილი 150 ლარის 70% – 105 ლარი.

4. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ზ. ძლიერიშვილი

მოსამართლეები:

ბ. ალავეძე

ე. გასიტაშვილი